

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ CECIL MAIDEN

ΜΙΑ ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΗ

ΦΟΡΤΩΜΕΝΗ με το βαρύ ζαλάδι της, η Άννα Μπίτον βγήκε από το πανδοχείο της κυρά Μάρθα και πήγε στο διπλανό χωράφι για ν' αλιώσει πάνω στο γρασιδί τα ρούχα της που γάδαζε. Ήταν πολύ νωρίς ακόμα, κι' όπως έκανε συλάδα ζήτησε άνωποφωρη, όπως συμβαίνει συχνά στον Ισθμό των Παριτών.

Από εκεί που στεκόταν, η Άννα έβλεπε τον κωμοσφοραστή στην είσοδο του Ισθμού και πέρα μακριά τον άπειρο ορίζοντα. Πρωτό έυστρέφη στο πανδοχείο, στάθηκε μια στιγμή και προσπάθησε να διαζηνή μίσητος φωνάτον κανένα πλοίο στον ορίζοντα. Από τα γραφεία της Έταιρείας, η Άννα είχε πληροφορηθή πως σήμερα θα ήτανε στο λιμάνο το «Ρίο ντελά Πλάτας», το μαζού φορτηγό, του οποίου υπολοίαρχος ήταν ο Έρικ Όλαφσον, ο νεαρός Νορβηγός, ο οποίος της είχε υποσχεθί πως θα την παντρευόταν. Με πόση άνασπαση ή φτώχη μικρούλα τον περιέμενε... Ός τώρα είχε ύπονοινα καρτερικά τη βασανισμένη ζωή της, χάρη της Λόρα, της μικρής άνασπασης αδελφής της. Οργανά κι' άπροστατάτα τα δυο κορίτσια, είχαν βρη άσυλο στο σπίτι της κυρά Μάρθα, και εις αντίλλαγμα για το άλλο δωμάτιο που τους είχε παραχωρήσει και τη λ.γοστή τροφή που τους έδινε, η Άννα έκανε όλες τις δουλειές του πανδοχείου. Τελευταία όμως η κυρά Μάρθα είχε σκεπθί να την εκμεταλλευθί κι' αλλιώς. Είχε παρατηρήσει πως οι ναυτές κι' οι άξιοματιοί των πλοίων κίτταζαν με θαυμασμό την όμορφη ξανθή κοπέλλα, όταν έβλινη τους σεβρίους στο πανδοχείο. Και πολλές φορές την είχε επιλήξει, γιατί δεν φορόταν με πιοτέρο τρόπο στους πελάτες. Χδς άκόμα την είχε άπειλσει πως θα την έδιωχνε κι' αυτή και την αδελφή της, αν δεν συμφωρονόνησαν με τις άπαιτήσεις της.

—Τι φομίζε πως είσαι, για να περιφρονής έτσι τις προτάσεις του Τζάκ Ότβλνδ ή του πλοισιον πλοίαρχου Μόρρο; της είχε πη ή μέγαλα με καζία.

Γι' αυτό ή φτώχη μικρούλα περιέμενε μ' άγνοία την έπιστροφή του Έρικ. Τι μοποδον να κίνη μόνη της στα χέρια αυτής της μέγαρας, της κυρά Μάρθα; Μοιφίως θα ύπενατε στο τέλος. Για μια στιγμή μάλιστα είχε σκεπθί να φύγη, να δραπέτευση... Μά ή φτώχη Λόρα τι θα γινόταν; Η κυρά Μάρθα θα την πετοίσε άπλαχα στους δρόμους. Κι' ή Άννα τώρα είχε συγκεντρώσει όλες τις έλπίδες της στον έρχοτό του Έρικ.

Μά βασική βάνκωση γονή έέκομπε τους συλλογισμούς της: —Άσπιατέρα! Στο πόνε θα κάθεται να χαζεύεις, αντί ν' αόρθεις να με βοηθήσεις στο σπίτι...;

Η Άννα, άνασπάζοντας, έπεισε να έτακώσει στη διαταγή της Μάρθα. Η σφορμή του «Ρίο ντελά Πλάτας» είχε άναγγείλει πια την είσοδό τον στον Ισθμό, όταν τέλος ή Άννα κωιόρωθε να ξεφύγη από το πανδοχείο και να τρέξη κάτω, στην προκυμαία. Οι γερανοί του πλοισιον είχαν άρχισει κίως να ξεφορτώνονταν τα έμπορεύματα. Από μακριά ή Άννα προσπάθησε να διαζηνή την ψηλή σιλανέττα του αγαπημένου της. Τέλος ο Έρικ την είδε πρώτος από το καράβι, και της φώναξε:

ΜΙΚΡΟΥΛΑ

—Άννα! Άννα! Σε πέντε λεπτά θάμια έλευθερος... Έχω καλύτες είδησεις. Άκούσε έρχεται κι' ο πατέρας μου με το πλοίο του. Το «Υγγάρον» θα μπη άκούσε στο κανάλι. Έρχεται από τον Άγιο Φωαγγάσκο...

—Ω! Έρικ!... φώναξε ή νέα. Τι εύτυχής που είμαι!...

—Το πλοίο του πατέρα είναι θαυμάσιο, δέκα χιλιάδων τόννων. Άννα, άγαπημένη μου, μ' αυτό θα ταξιδεύεις έσύ κι' ή Λόρα...

—Όλαφσον! δέκομπε το νέο μ' ά τραχεία φωνή από τη γέφυρα του πλοίαρχου. Πήγαναι να ίδης τι έπαθαν τα σχοινιά της πύμνης...

Στο άκουσμα αυτής της φωνής ή Άννα όρμησε με φόρη. Θεέ μου! ήταν δυνατόν, ο Μόρρο λοιπόν ήταν τώρα ο πλοίαρχος στο «Ρίο ντελά Πλάτας»;...

Με μια γερή γροθιά, ο Έρικ τον πέταξε χάμω άναίσθητο...

Ο Έρικ είδε το φοβισμένο βλέμμα της νέας και πρωτό άποιαχοινθί είπε: —Πήγαναι, Άννα, και περιμένε με στο σπίτι. Σε λίγο θα σε συναντήσω εκεί!...

Με την καρδιά της σφιγμένη από μια κρυφή άγνοία, ή Άννα βοηθοδσε την κυρά Μάρθα να σεβρίθη τους πελάτες στην άδουσα του πανδοχείου. Από τρείς φορές είχε ξεφύγει και πήγε στην κωμοσφορά της, όπου ή μικρή Λόρα βρισκόταν μόνη της. Χαρομένη της είπε πως ο Έρικ έμπεσε κι' ότι από στιγμή σε στιγμή θα έρχόταν να τις πάρη.

Ότσο, ή ώρα περνούσε κι' ο Όλαφσον δεν είχε φανή άκόμη. Η Άννα άρχισε ν' άνησχή. Μήπως ο Μόρρο ήταν ο άπιος αυτής της άργασίας; Κι' αν ήταν συννενομημένος με την κυρά Μάρθα κι' ο Έρικ δεν έρχόταν, τι θάκανε; —Ασπόν, σενοφίτα!

Η Άννα γύρισε άπότομα το κεφάλι της, στο άκουσμα αυτής της φωνής. Ο Μόρρο στεκόταν δίπλα της και της χαμογελούαζε. Γέλασε κι' αυτή και τον χαμρέθηκε. Τι άλλο μοποδον να κίνη, παρά να προσπαθήσει να κερδίση κίος; Πισο από τον πάγκο ή κυρά Μάρθα τους παρακολούθεσε με τα πονηρά μάτια της.

—Δεν σάς περιέμενα, παρά την έρχομένη έβδομάδα, είτε ή νέα. Άλλάζετε πλοίο, λοιπόν;

—Ναι, είμαι πλοίαρχος του «Ρίο ντελά Πλάτας». Έχω καλή θέσι τώρα, Άννα. Και έβρεις, από το κερδίω φτάνουν και περισεύοναι για δυό. Τι λές;

Και λέγοντας αυτά τα λόγια, ο Μόρρο γύρισε και κίτταξε την κυρά Μάρθα.

—Βέβαια, καπιτάνε, είτε εκείνη. Τι θα πάρετε; Ένα καλό κωοσί, ε; Ή Άνα — διέταξε — πάρε το δίσκο και σεβρίσεις τον καπετάνιο και την παρέα του. Δεν ε'ν χρειάζομαι τώρα, πρόσθεσε. Μπορείς να πάς να τους συντροφέηεις.

Η νέα δεν τόλμησε να φέρη αντίρρηση. Πήρε το δίσκο με τα ποτήρια και πλησίασε στο τραπέζι του Μόρρο. Πήγαναι στους συντροφούς του, ο καπιτάνιος τους διέταξε να καθήσουν σε άλλο τραπέζι. Έτσι έμεινε μόνος του με την Άννα. Τότε σίωσε το ποτήρι του και είπε:

ΑΓΓΛΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

— Πίνω στην υγεία της ωραιότερης κοπέλλας του Παναμά !...
 Και μονορούμι άδειασε το ποτήρι του.
 — Άκουσε, Άννα, πρόσεξε σε λίγο. Θέλω νάφθης στο πλοίο μου να το επισκεφθής. Είναι καλοταξίδιο καρδιά. Έχω ωραία ένδυμα στην καμπίνα μου, που θέλω να σου τα δείξω.
 — Σήμερα έχουμε πολλή δουλειά και δεν εύκαιροί... Άδριο όμως...
 — Όχι ! Όχι !... Σήμερα, Άννα, τώρα, άμείσω... Θα μιλήσω στην κυρά Μάρθα...
 Έξαινή τη στιγμή ή πόρτα άνοιξε κι ό Έρικ μπήκε στη αίθια. Η Άννα σηκώθηκε κι έτρεξε κοντά του. Συγχρόνως όμως ό Μόρφο τόν έιδε και με άγρια φωνή βροντοφώνησε :

Ένας πολύ γνωστός δικηγόρος του Λονδίνου διηγείται την παρακάτω διασκεδαστική ιστορία για κάποια θεία του :

Κάποτε ή θεία του αυτή, ή οποία υπέφερε συχνά από νευρικές κρίσεις, έιπε στον γιατρό, ό οποίος την κοιράριζε, ότι τά μπινα ίσως θα της έκαναν καλό στά νεύρα.

— Τι συμπτώσεις, κυρία !... της άπάντησε τότε ό δόκτορ. Αύτη την κούρα είχα κι' εγώ ήπ' όμην μου να σάς συνιστήω. Θα γρήγο μάλαστα όλες τις λεπτομέρειες της άρρώστιας σας σ' ένα συνάδελφό μου, ειδικό θγαινολόγο, τόν γ. Νταϊς, και να είστε βέβαια ότι στα χέρια τού θα δήτε γιατρέϊ.

— Ό Μόρφο έγγνεφε στους συντρόφους του κι' αύτοί άμείσω σηκώθηκαν και πλησίασαν τόν Όλιανσον. Μά ή Άννα πρόφτασε και γρήγορα τού έιπε :

— Έρικ ! Πρόσεξε !... Κινδυνεύω άν μείνω μόνη μου εδώ μέσα !...
 — Άς φύγωμε μαζί !...
 — Πότε ό νέος άρπάξε την Άννα από τό χέρι και προτού προφτάσουν ό άλλοι να τούς ήμπούδισον, έφυγαν τρέχοντας μέσα στη νύχτα.
 Το «Υγκάρεν» μόλις πρό όλίγου είχε πλεύσει κι' είχον τοποθετήσει την κινητή γέφυρα, που τό ένοιω με την προκειμιά. Ένας γέρος ναύτης στεκόταν κάτω σκοτάδι. Ό Όλιανσον, λαχανιασμένος από τό τρέξιμο, μίλησε Νορβηγικά στό γέρο ναύτη και χωρίς να περιμένη άπάντη, παρέδον τη νέα για ν' άνοήξη στό πλοίο. Μά ή φωνή τού ναύτη τόν σταμάτησε.

Η άρρώστη κυρία έφροδόσθηκε με τό ουστατικό γράμμα τού γιατρού της και σε λίγες μέρες άναχώρησε για την λουτρούλα που της είχε υποδείξει. Μόλις έφτασε εκεί, άνισχυη και νευρική, όπως ήταν, σκέφτηκε ν' άνοήξη τό γράμμα τού γιατρού της προς τόν ειδικό θγαινολόγο.

— Όσον καιρό με κούραζε ό γιατρός Ουάιτσο, δικαιολογήθηκε στη φίλη της, ή οποία την συνάδουε στά λουτρά, ποτε δεν μου έξηγήσε ό πό τό άποφρο. Γι' αύτό άνοίγω αύτό τό γράμμα... Είμαι περίεργη να δω πώς έξάβητε τά της άρρώστιας μου στό φίλο τού γιατρού τόν Ιαματσών λουτρούν.

— Όλιανσον, έπιτατε ; Τόν καπετάνιο ;
 — Μάλιστα !...
 — Δεν έινε... πιατό τό πλοίο ! Λουπιόμα, παλληκάρι μου, άν ήταν φίλος σου, μά ό καπετάνιος πέθανε ! Πάψε τρεις μέρες τώρα. Από κίτρινο πυρετό...
 — Πέθανε ; τραύλιος ό νέος. Πέθανε ; Από κίτρινο πυρετό ;... Πέθανε !...
 Μονομάζ όλο τό θάρος τού νέου γιάθρης. Όλα σκοτεινίσανον γύρω του, ενώ ή Άννα ξεπούσε δίπλα του σε ληρωτός...
 Έξαινή τη στιγμή φάνηκε ό Μόρφο με τούς άνδρες που τόν συνάδουεον.

— Πιάστε τον !... διέταξε.
 Άμείσω ό Όλιανσον ανήλθε και μανόμενος οίχτηκε εναντίον τους. Μιά άγρια κλή έτακολούθησε. Ό Έρικ μοίραζε γροθιές δεξιά κι' άριστερά και με κόπο οι τρεις άνδρες κατορθώσαν να τόν πιάσουν και να τόν τραβήξουν προς τό πλοίο τους.

Στην άρχή ό γέρο ναύτης θέλιε να επέμβη, μα κατόπιν σκέφθηκε καλύτερα κι' έστειλε ν' άνοήξη στό πλοίο του. Η Άννα, κλαίγοντας, άπολωθείσας τόν Έρικ, άνίσχυη να βοήθηση τόν άγαπημένο της. Σάν έφτασαν στό φέρο ντελά Πλάτας ό πλοίαρχος διέταξε κι' ένα σατανικό γέλο :

Τού κόπον ή φίλη της της έτόνιζε ότι ή παραβίαση τού γράμματός, έστειμαν άπέρπειτα κι' έλλειψη έμπιστοσύνης στό γιατρό της. Έξαινή την έθωγε ή περιέργεια, κι' έπέλυσε άνοιξε τό γράμμα και κατάπληκτη διάβασε τά έξής :

— Άγαπητέ Νταϊς, Κράτησε την κυρία τρεις βδομάδες στό λουτρά και κατόπι...στειλε την πίσω. Θα την κρατήσω κι' εγώ άλλες τρεις βδομάδες και θα σάς την ξαναστειλω.
 Έτσι θ' αρμέγουμε και οι δύο έκ περιτροπής την ιδιότροπη αύτη άγγελάδα... !

— Κλείστε τον στην καμπίνα του. Αργότερα θα λογαφιαστούμε...
 — Άννα ! φωνάζε ό νέος, φύγε ! Φύγε από τό πλοίο ! Όπισθήστε θα έρθω άργότερα...
 Η νέα κατάλαβε πως άμεισω κίνδυνος την άπειλούσε και σάν τρελλή κατέηρε τη μικρή γέφυρα κι' έφυγε τρέχοντας.
 Άνάμεσα από τούς σπορούς τών ήμπαρινομάτων, όστρηθόνοντας τά σπονιά που στερόσαν τά πλοία στην προκειμιά, ή Άννα, πανικόβλητη, έφρενε. Πίσω της έτρεχε ό Μόρφο. Σε μία στιγμή της έκοψε τό δρόμο προς την παραλία και δεν της έμνε άλλο παρά να έξακολουθήση να τρέξη στην προκειμιά. Αλλά τό χρητήριμα τελείονε άπότομα λίγο πιο πέρα και δεν της έμνε παρά να διαλέξη ή να ριχθί στα σκοτεινά νερα της θάλασσας—και τά μέρη εκείνα ένε γεμάτα καρχαρίες— ή να πεση στό χέρι τού δικοτη της. Χίλιες φορές προτιότερος ό θάστος ! Κι' ή φτωχή νέα έξεχσε για μία στιγμή ή μικρή αναπλάσιμη άδελφή της κι' έξακολουθούσε να τρέξη. Λίγα μέτρα πώλις την χώριζαν άκόμα από τό τέριμα τού τραγουδιό δρόμου της, όταν άγριες φωνές, βροσιές και τρεξίματα την έσανον να σταθή.

Άγνωστον ποις, ό Όλιανσον είχε ξεφύγει από τά χέρια τών φρονού του και κινουόταν τόν Μόρφο. Συγχρόνως πέπτε—έξη ναύτες από τό πληρώμα τού «Υγκάρεν», είδοπισμένοι από τόν γέρο ναύτη, έσπευον εις βοήθειαν τού σημακαριότη τους. Κι' ενώ εκείνα κρατούσαν σ' άπόσταση τούς άνδρες τού Μόρφο, ό Έρικ έφτασε τόν καπετάνιο κι' ό δύο άνδρες βρέθηκαν άντιμέτωποι.

Κατά τόν 18ου αιώνα. Ένας νεόπαντρος Άγγλος ταξίδευε με την Γαλλία διαζυγίο του. Η κυρία κάθεται σ' ένα γωνιά τού λεωφορείου και ό Άγγλος σ' ένα θείο στη μέση. Μετά την πρώτη στάση, ό τροφός σίεγος γυρίζει και ρωτά με ενδιαφέρον την γυναίκα του :

— Αου ! Είστε καλά ;
 — Μάλιστα, φίλε μου,
 — Τό καθάσιο σας ένε υακαλό ;
 — Πολύ υακαλό, άγαπητέ μου,
 — Ούτε σας βρίζουν, έλλιζ, τά ρεύματα τού άέρος ;
 — Όχι, διάολο, ειχαριστό...
 — Όραία ! Δώστε μου λοιπόν τη θέα σας, ντάθλιγγ (άγαπητή) !...

Πάλευσε με λύσσα, με την άποψία ό ένας να ξεκάνη τόν άλλον. Σε μία στιγμή μάλιστα ό Μόρφο θέλιε να τραβήξη τό περιστροφό του. Ό Έρικ άντελήθη τη χειρωνακία του, τού έστεινε τό χέρι και τόν άράπιασε. Κατόπιν πέταξε τό περιστροφό τού θάλασσα και με μία γερή γροθιά στό σαγόνι τού άντιπάλου του, τόν πέταξε χάμω άνάσθη. Το. Την ίδια στιγμή ή Άννα βρέθηκε στην άγκαλιά τού νέου...

Κάποτε ένας περιουσιών θάσος έδνε μια παράσταση σ' ένα έπαρχειακή πόλι της Άγγλιας. Στο φινάλε τού έργου ό ήρωικός, ό άποιος υπέδουε τόν ρόλο όνο κακοποιού, έπιτατε πάνω στη σσηνη κερανόπληκτος. Έπί μερες βροζόνες ή τραγική αύτη σσηνη τού έργου παριστάνετο με άρετη έπιτυχία. Ό ήρωικός, ταυτοχρόνως με τη λάμψη τού κερανού, ή οποία διέσχζε τη σσηνη, έπιτατε κεφός, ενώ, έπιτατε από λίγα δευτερόλεπτα έτακολούθησε ή βροντή τού κερανού, ειδηλυτική, προξενώνοντας βαθεία άδσηση στό άραχτούρα. Ένα βράδι όμως τό κόλλο της άστρατής και της βροντής είχε άνατεθή σ' ένα άρράβιο έργάτι της σσηνης. Η λάμψη όστόσο παρηθή σ' έπιτυχία στην κατόλληλη στιγμή. Η βροντή όμως καθυστερόθηκε... Άξαινα τότε οι θεαταί άκουσαν κατάπληκτοι τόν ένκεντρισιόνο ήρωικό, ό άποιος έμνε τόνση ώρα ξεπλοκώμενος πάνω στη σσηνη, να φωνάζη με λύσσα :

— Ε, σέ, ήλιος ! Ρίξε, βρέ, τη βροντή !...

Το «Υγκάρεν» έπλεε όλοταξός προς την πατριδα... Η θάλασσα, ήρεμη, φροσφορίς κάτω από τό γλυκό φως της σελήνης. Κι' ή Άννα, μόνη της άπάνω τού γέφυρα τού πλοίαρχου, άπολωθείσας τά παιχνιδιάρια νερά.

Η Αόρανα κοιμόταν ήσυχά κάτω στην καμπίνα, στην κάτασπηρη κοινέττα της. Όταν τε-

λείωσε τη βάρδα του, ό Έρικ έστεινε κοντά στη μημητή του.

— Γλυκειά μου Άννα ! έίτε ό νέος, άγκαλιζόντας την τρυφερά. Τελείωσαν τά ψέματα ! Ποτέ πια δεν θα χωριστούμε. Τώρα που πέθανε ό πατέρας μου, θα ήμια έγώ τώρα ό πλοίαρχος τού «Υγκάρεν». Όποτε θέλεις, θα ταξίδευής μαζί μου. Και πάλι σάν θέλεις θα μείνης στό πατριό μου, στό Τροντίνζαμ. Ούχως τόν κίπο με τά διαζυγία λουτρούρα του, όπou θα παίζον τά παιδιά μας.
 Η μικρή Αόρανα θ' αναλάβη και θα γίνη μία όμορφη και γερή κοπέλα. Ναι, άγάπη μου ;
 — Ναι, πολυκαταμένη μου !... μύθισα ή νέα, και κι' έμπιστοσύνη άκούησας τό κεφάλι της άπάνω στόν όμο τού Έρικ.

